

יום הדין

הלוח היה ריק וחלק. כל ילד יכול היה לראות תיבה שחסר יום. פשוט מאד, יום הלך לאיבוד. חכרי ועדת הימים הסתובבו כמו משוגעים.

או יפה היום? צעק החבר אלף, "איך מסקרים יום? מה שמו בכלל?!" איש מתכרי העודה לא זכר בדיוק מה היה שם היום.

"אולי זה היה יום־היאם?" שאל החבר נימל, "או יום־הילד או יום־האב?" "אולי זה היה יום־הים, או יום־האוויר, או יום־הפרה, או יום־הסתא?" שאל החבר כ"א.

"לא ייתכן", אמר החבר מ"ו, "יותר מתקבל על הדעת שזה היה יום הקציו במילואים, או יום־השומר, או יום־הנהג, או משהו כזה. ואם לא — אז אנתו מוכרחים מיר להמציא יום, כי בנפשנו הדבר!"

או ועדת הימים ישבה וישבה למצוא את שם היום האבוד. הציעו שם כל מיני שמות: יום־הדג, יום־הגירף, יום־האופנוע, יום־השיכון, יום־הים, יום־הספונגה, עד שבסוף החליטו שמה שחסר יום־הדין. או הכריזו על יום־הדין.

יום־הדין הגיע. ראש־העיר פתח את היום הודיע שהעיריה תחלק פרסים לחלוץ־הראתה הנאה ביותר. המשטרה הוציאה כרזים קוראים להורחים להמנע מהשלכת אשפה ברחובות. משרד־התחנה הודיע שילוו ברזל בשרון. הקק"ל הוציאה לרחוב קופסאות כחולות וילדים עם פרטים.

מכריח אחד ראה את המורעות על יום־הדין והוא שאל את יורדו המועל: "מה זה?!" או יורדו אמר: "זה פרטים של הקרן הקיימת."

שיר פיואש. מלאכול. סופיסמיקיימד

בזמן האחרון התחילו להופיע אצלנו מין שירים כאלה, הרומים לפרוזה הרומה לשירה, שירים מפוכחים־הולמניים. שירים מעודנים המתרוממים עד לרמה של החברה, ואולי לא פחות. החלטתי גם אני לכתוב שיר כזה:

קמתי בעשר בבוקר, שטפתי את השנים, התנחתי (וקן קשה ועור רגיש), הלכתי לניצן. אכלתי ארוחת־בוקר, שתיתי כוס תה. דיברנו על סוליסמיקה. איציק משעמם נורא. מנחם נסע לצרפת. למלצרית יש ירכים שמנות, תני לי עוד כוס־תה. הה, אור ירוק, רוטט כמו ארנבת, כהכמה שמתחת לקרח. הפסדנו 5:0, "כסית". ובדלת דינדשו מצ"ץ שפריץ. ואתה, שים מנבת על הראש, עמוד לפני הראי. וספרו את השערות הנושרות יום יום מראשך לחיק־העבר כמטבעות לקופסת הקרן הקיימת. מה נשמע? — קרא בדבר השבוע. דינדשו, הלוח לי חצי לירה עד מחר.

שקט ושואן. הפעם שרר שקט גמור בתחנות מגן־דור־אדום. עובדי התחנות טיפלו רק בכמה כחיות, שנגרמו על ידי זיקוקים, אשר הוטלו אל בין המון החוגגים בככר מוגרבי, שהיה גדול יותר מכל קהל מפגנים שנאסף שם אל־פעם. רק חובבי מוסיקה עקפו את המקום, ומלטו מתחום פגיעתם של ה־רכקולים ששידרו את תכנית פורים של קול־ישראל — תכנית שהצטיינה ברמה אמנותית של גו־ילדים. הזמור של פלוגת טירונים ושפע של גו־מוני־כלאיים, המורכבים ממוסיקה אמריקאית ועברית קלוקלת.

ההבטחות לא קויימו. השנה עמד תג הפורים בסימן הנשפים הסרטיים. אף על פי שרוב הנשפים הציבוריים משכו קהל גדול, בעיקר תודות להבטחות שלא קויימו, נחלו הם כשלון, והקהל עזב את האולמות בהר־גשה שכססו הוצא ממנו במרמה. אחד הגש־פים הציבוריים המוצלחים יותר, היה נשף הסטודנטים של האוניברסיטה העברית. אמנם לא כל הבטחות מארגני הנשף קויימו, אבל במקום שררה אווירה של חדוות־חיים, וישנם כל הסיכויים שנשפ־הסטודנטים יהפכו למ־סורת פורימית.

אחד הכשלונות הגדולים של השנה היה נשף האכנים. תהו ובהוה שנוערך באולמי מוגרבי. תוכנית הנשף קוצצה עד החצי מ־חוסר משתתפים; והאמנים המעטים שהופיעו היו בעיקר אמנים ממדרגה שנייה או שלישית, או אמנים שהיו גדולים בעבר, כמעט ונשכחו כיום. נקודות האור היחידות בנשף זה: רפאל קלציקין, שחקן הבימה, שהופיע ב־מערכון־התחולים המפורסם שלו; שחקנית האהל, לאה דגנית, שחיתרה הפעם על המשחק הדרמטי, ביצעה קטעי שירה ומחול, עלתה בהרבה על הזמרים והמחוללים שהופיעו במקום.

הקבצנים התאחדו. לעומת זאת נמ־שכו הנשפים הפרטיים כל הלילה, עד אשר המשתתפים בהם התמוטטו מעייפות. מרבית

הגלוש, ילד טיפוניה של שרת־העבודה, גולד מאירסון. אולם השמחה לא ארכה. משרד מבשילתי אחרי, משרד־האוצר, שנשאר עדיין בידי ה־חוגים המקורבים ליוזמי השיכון העממי, מצא תרופה לבכת ההתחרות. הוא העלה את מס־הבלו על בלט, ברזל ועץ. שיחרר את השיכון העממי ממס זה, יצר על ידי כך הפרש גדול בין מחירו לבין מחיר השיכונים הפרטיים.

הקבלנים הפרטיים כחו נמרצות, הכריזו: "תנו לנו את התנאים הנוחים, אשר ניתנו לשיכון העממי. אנו מוכנים להתחייב להקים דירות זולות וטובות, לחסוך לממשלה 800 ל"י של משכנתא על כל דירה." אבל נראה כי השיכון העממי (אשר מחירו עלה תוך שלוש שנים כד24000 ל־4800 ל"י) עתה פורסם מכובדת למקמים אותו. קריאתם תביעתם של הקבלנים הפרטיים נשארה ללא מענה.

משיך שקיבל אבן הגונה בראשו, פנה סועי־דן למכיס: "אתם באמת גיבורים גדולים" ואז נפסקה ההשתוללות לפתע — ממש כשם שהתחילה.

במשך הימים האחרונים, בהם לא קיבל א־פילו מכתב התנצלות ממנהלי הקבוצה העכו־ראשו החבוש של סועידן המחשבה: "מדוע קרה כל זה? אולי מפני שהיהודים מצאו ה־דמנות להרביץ בקבוצה נוצרית." סועיד, שהגו ילד־הארץ, עוסק זה 12 שנה באיגרון תחרויות ספורטיביות. בזמנו היה הוא מארגן תחרויות איגרוף בין אלופי המז־רח הקרוב.

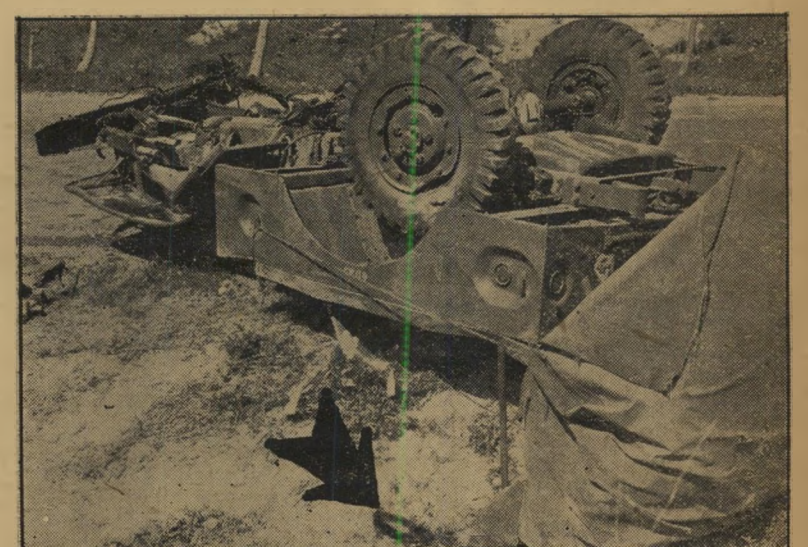
בעברית הרוטה הוא מוסיף: "לפעמים היה נוכח בתחרויות קהל של מוסלמים נבצרים, אך אפילו אצלם לא נתקלנו בהתנגדות מת־פירה כזאת. לכל היותר היו מפטירים, אלהה אכבר", ומסתלקים." סועיד לא התנהג לפי כללי הנצרות המצויים עליו להגיש את הלחי השנייה לכל הסוטר על לחיו האחת. להיפך, הוא פנה במברק אל שר־המשטרה, מתה נמרצות על התנהגותם של שוטרי עכו. כן הפסיק לתת טרמס במכוניתו לשופט התחרות אברהם שנדלינגר, אשר, לד־בריו, קרא מפעם לפעם: "הרביצו בסועידן!" מלבד זאת יוסיפו חברי מועדון האחוזה ה־נוצרית להתאמן בכדורגל, לא יכללו בתכניתם כל תרגילי גידול.

פורים מקטן ועד גדול

האריה היה מסוחר עד מותו: אלפי יצורים קטנים, הולכי־על־שתיים, מוויינים בקשתות, חיצים, חרבות, רמחים ואקדחים, קיפצו, הת־רוצצו וצחצחו בקולי קולות. לא היה זה מחול־מלחמה של נגסים פראיים במעבה הגיוגל. זאת היתה רק חגיגת־פורים לילדים, שנערכה בגן־החיות בתל־אביב. לעומת זאת, היו הקופים מאושרים. הם הפגיזו את כשרונותיהם, טיפסו על הקירות הממושחים של כלוביהם, עשו ככל יכולתם כדי למשוך תשומת לב. התלבושות הצב־עוגיות מצאו חן בעיניהם. עוררו בהם חשק עז להצטרף אל קהל החוגגים.

הילדים אף הם השתקפו לחזור אל הטבע: גירפות ארוכות־צוואר, גורילות ועכברים, טיילו לצדם של דוכסים, אינדיאנים, אוכלי־אדם, ערבים וסיניים. הוטורים לבשו את מדיהם הכחולים הר־גילים, אולם היתה להם זכות מלאה ללבוש סיניורים: הם מילאו באותו יום תפקיד של אומנות, הולילו ילדים ממררים בככי ל־משרדו של מנהל גיה־חיות, שהרגיע אותם והכריז ברמקול: "שמוליק בורשטיין מבקש את אמו לבוא ולקחת אותו מהמשרד." או: "ארא מחכה לאורי בכניסה לגן. היא מבטיחה שהיא לא תרביץ בו."

* רומים קתוליים, אורטודוקסים, מרוני־טים, פרוטסטנטים ויוונים קתולים.

האזמורים השני: הסרגיה במעלה־הקברים כמעט השכיחה סרגיה שניה, שאירעה יום לפני כן, כשסנדר צבאי, נהוג בלילה בידי סמל ללא רשיון נהיגה, איבד את נגלגליו הקדמיים בכביש ירושלים, עלה על מעקה של בטון, התהפך ונגרד מעוצמת הסהירות עשרות מטרים. הגלגלים עפו לצד השני של הכביש, בהתנגשות נהרגה חיילת, נעלה האחת (חץ) נראית בתמונה.